

In Deo

Jos van Eijden

Johannes Jacobus Petrus

Jos werd geboren in Bussum op 19 december 1944. Hij legde zijn geloften als broeder FIC af op 15 augustus 1965 en trad per 1 april 1983 uit. Jos en zijn vrouw Bep werden op 30 september 1990 geassocieerd lid van de FIC. Jos overleed op 23 oktober 2020 in Den Haag.

U kent waarschijnlijk de bekende reclamespot "Waarom wachten met iets moois te zeggen als het ook vandaag kan". Hiermee wordt bedoeld dat meestal bij overlijden vriendelijke woorden uitgesproken worden aan het adres van de overledene. En dat zullen we ook doen om onze Jos te gedenken.

Maar eigenlijk worden we aangespoord om juist in het leven tegen elkaar iets moois te zeggen. En ik denk dat dit tegen Jos vele malen in het leven – méér of minder nadrukkelijk – is uitgesproken. Want Jos was een zeer bijzonder mens, met bijzondere gaven.

Op een dag als vandaag staan we stil bij zijn leven en willen we hem met eerbied gedenken.

In deze dagen heeft ieder zijn of haar eigen mooie herinneringen aan Jos. Maar ik weet zeker te mogen zeggen dat uw en mijn herinneringen aan Jos op bijna alle vlakken met elkaar overeenkomen.

Hoe hebben wij Jos gekend? Jos zouden we kunnen typeren in de volgende omschrijving:

Jos was sympathiek. In de 50 jaar dat ik hem gekend heb, ben ik nog niemand tegen gekomen die niet met Jos kon opschieten. Voor heel veel mensen was Jos een zeer sympathieke man. Dat blijkt ook uit de vele reacties van zowel de bewoners van De Beyart in Maastricht (het woonzorgcentrum van de broeders) als de medewerkers en personeelsleden van De Beyart, toen zij hoorden dat Jos plotseling was overleden.

Jos was een integer persoon. Hiermee bedoel ik te zeggen dat Jos een eerlijk en betrouwbaar persoon was, die in alle situaties fatsoenlijk bleef. Je wist wat je aan hem had, ook als je het niet met hem eens was of hij niet met jou. Met respect werd je in het gesprek behandeld, hij liet de ander in zijn waarde.

Jos was bescheiden, eenvoudig en intelligent. Het ging hem niet om aanzien of om op de voorgrond te treden. Het ging om de "zaak". Jos was tevreden met weinig en kon met anderen delen. Met zijn tweemaal doctorandus-titel liep hij niet te koop. Hij gebruikte deze titels nooit bij een ondertekening van zijn brieven of notities.

We kennen Jos ook als vriendelijk, geïnteresseerd en betrokken bij het wel en wee van de ander. Hij kon op een eerder gevoerd gesprek terugkomen en was écht geïnteresseerd. Hij kon goed luisteren. Hulpvaardig. Altijd bereid te helpen als er een beroep op hem werd gedaan. Ook zonder beroep stak Jos de handen uit de mouwen en wist hij anderen te ondersteunen.

Jos was trouw, trouw aan zijn idealen, trouw aan Bep en Sabrina, maar ook trouw aan de FIC – die hij lief had. Samen met Bep heeft hij trouw én met grote regelmaat Br. Lex Weiler ondersteund en verzorgd tijdens zijn ziekzijn en diens overlijden.

Jos was een gelovig mens. Hij geloofde in een bevrijdende kerk en niet in een kerk waar re-

gels boven mensen stonden. In de kring van de Dominicus voelde hij zich samen met Bep erg thuis. Als een zeer goede spreker verstond Jos de kunst om zijn gedachten en zijn geloofsovertuiging goed onder woorden te brengen.

Jos bezat een groot verantwoordelijkheidsgevoel. Als geassocieerd lid nam hij een belangrijke plaats in, in de groep van het Stadsklooster en de geassocieerden. Hij zorgde - met zijn groot bindend vermogen - dat de groep sterk op elkaar betrokken bleef.

En Jos had humor. Je kon met hem lachen om grappen en geestige voorvallen. Jos was zeker geen saaie Piet.

Jos is zijn hele leven lid geweest van de Congregatie van de Broeders van Maastricht. Eerst als medebroeder en later als geassocieerd lid. De Congregatie was hem zéér lief. En als bestuurslid van de Congregatie mag ik namens alle broeders zeggen dat wij Jos veel dank verschuldigd zijn. Jarenlang heeft Jos in onze Congregatie diverse functies bekleed en diverse taken uitgevoerd. En dat was niet altijd een dankbare en gemakkelijke taak. Maar Jos deed het op zijn manier. Deskundig, integer, consciëntieus, goed voorbereid en met een gezonde gedrevenheid en een grote verantwoordelijkheid voor de Congregatie.

Zonder de pretentie volledig te willen zijn, wil ik toch een aantal belangrijke taken met name noemen. Jos was jarenlang beleidsmedewerker van het Provinciaal Bestuur. Eveneens een lange tijd lid van de Raad van Toezicht van de Stichting WZC De Beyart. Daarnaast vele malen secretaris in Kapittels, en gespreksleider in diverse overlegvormen, ontmoetings- en bezinningsdagen. Jos was tot nu toe ook lid van de financiële advies commissie van de Congregatie, én redactielid, om onze website met regelmaat actueel aan te passen.

Tegen Jos wil ik zeggen: Dank voor alles wat je voor jouw en onze Congregatie betekend en gedaan hebt. Je was een bijzonder mens. We zijn dankbaar dat we jou hebben mogen leren kennen.

Moge God je rust geven in zijn Eeuwige vrede.

Gerard Langelaan

We konden altijd met je praten

Sabrina (dochter)

Lieve Jos

Ik heb jou leren kennen bij de broeders
Lex was onze vriend
Lex en Mama en ik en andere mensen
zijn met jou op vakantie geweest
Na de vakantie reed Mama terug
naar haar eigen huis
met vlinders in haar buik
Mama wilde jou gewoon alleen opnieuw
terug zien
Jullie hebben samen een afspraak gemaakt
Opeens hadden jullie besloten om bij elkaar
te gaan wonen
Wij hebben heel veel leuke dingen gedaan
Te veel om op te noemen
Jos, jij bent bezorgd over iedereen
Als er wat was, konden we altijd met jou praten
Je gaf je mening erover
Je hebt in heel veel groepen gezeten
De wandelclub
Het koor

Je bent heel veel op pad gegaan
voor andere mensen
Toen ik uit huis was gegaan,
gingen jullie voor een ander huis kijken.
Mama en jij hadden een leuk klein huisje
op het oog, daar in zijn jullie gaan wonen
Jos, jij hebt een stichting op gezet:
Stichting Jeugdfonds Sabrina
Jos, jij hebt er mensen bij gevraagd
om jou mee te helpen
Op 19 oktober belde Mama op om te vertellen
dat jij niet lekker was, dit heeft wel een paar
dagen geduurd
Op 23 oktober belde Mama in paniek naar mij
op om te zeggen dat jij overleden bent
Er zijn lieve mensen mij op komen halen,
om naar Mama te gaan
Mama en ik hebben bij jou gekeken

Dag Lieve Jos

Wij gaan jou missen

Iemand voor iedereen

Marieke (nichtje)

“Mijn oom is overleden.” Dat zeg ik tegen collega’s of vrienden die ik de afgelopen dagen heb gesproken. Maar elke keer heb ik de neiging om uit te leggen dat je veel meer was dan dat. Sinds ik, samen met Jan, van Sabrina, Bep en jou deel mag uitmaken van het netwerk van Sabrina is onze band heel hecht geworden. Ik heb het je nooit met zoveel woorden gezegd, maar Jan en ik vinden het echt een eer en ontzettend fijn dat we al zoveel jaren onderdeel uit mogen maken van Sabrina’s en van jullie leven.

Er zijn vandaag al veel mooie woorden over je gezegd. Het ene nog mooier dan het andere. En natuurlijk heb ik ook zoveel dingen die ik tegen je kan zeggen.

Dat je altijd voor iedereen klaar stond.

Dat je oprechte aandacht had voor anderen. Ook voor mensen die je misschien maar één keer per jaar zag. Dat je dan precies wist wie het waren en altijd wilde weten hoe het met ze ging.

Dat je zonder oordeel was.

Dat je niet dacht in wit, zwart, perfect, mank, dik of dun.

Dat iedereen voor jou hetzelfde was.

Dat je heel goed was in geven en zelden nam.

Dat je samen met Bep de Stichting Jeugdfonds Sabrina hebt opgericht. Belangeloos.

Onbaatzuchtig. Om anderen te kunnen geven wat jullie zelf ook hadden.

Dat je de dingen goed overdacht, niet direct met je mening klaarstond maar rustig wachtte. En dan kalm vertelde hoe je erover dacht. En dat het dan ook altijd klopte wat je zei.

Dat iedereen, maar dan ook echt iedereen jou aardig en lief vond.

Dat je een groot voorbeeld was voor heel veel mensen.

Dat mensen ook zelf naar je toe kwamen. Met je wilden praten. Je gedag wilden zeggen.

Dat je zo heerlijk kon genieten van lekker eten, van fruit plukken in onze tuin in de Betuwe, pruimen voor in de jam. En dat ik dan mijn best moest doen om genoeg pruimen achter te houden, omdat je ze achter elkaar opsnoepte.

Dat je energie voor tien had. Dat je zwom in de zee, heel Den Haag doorfietste. Coronawandelingen maakte door de wijk.

Dat je samen met Bep Thomas hebt meegenomen naar de Efteling toen Jan en ik met Pepijn in Amerika waren voor zijn operatie.

Dat je ons hielp met schilderen, verhuizen en klussen. En dan gewoon heen en weer reed vanuit Den Haag.

Dat je een beetje van iedereen was. Omdat je iedereen aandacht, liefde en zorg gaf.

Dat je de meest fantastische man voor Bep was. En de allerliefste vader voor Sabrina.

Dat je om al deze redenen veel meer was dan mijn oom.

Dat zou ik je allemaal kunnen zeggen, Jos. Maar ik doe het niet. Je zou je er maar ongemakkelijk bij voelen. Opgelaten misschien wel. Want je viste nooit naar complimentjes. Hoefde nooit in de spotlights. Je zat niet te wachten op mensen die vertelden hoe geweldig jij was. Hoe bijzonder het was wat jij allemaal deed. Je vertelde zelf ook nooit wat je allemaal deed. Je deed het gewoon. Zonder er woorden aan vuil te maken. Zonder er aandacht voor te vragen. Je was een prachtig mens, in al je eenvoud. Dus daarom zal ik dit allemaal niet tegen je zeggen.

We hebben ook afgesproken dat Jan en ik er zullen zijn voor Sabrina en voor Bep of jou, mocht één van jullie overlijden. Die dag is nu gekomen. En wij zullen er zijn voor Sabrina en voor Bep. We gaan proberen een klein beetje van jouw goedheid voort te leven. De manier waarop jij in het leven stond, waarop je omging met andere mensen, wat je voor anderen hebt betekend. Het volgende gedicht van Huub Oosterhuis las ik van de week en is voor mij tekenend hoe jij je leven hebt geleefd.

Sterven zal je ooit.

***Maar vandaag, en god weet morgen,
kun je leven, doen, zien.***

Iemand voor iemand zijn misschien.

En het verschil maken, toch,

tussen onverwisselbaar uniek en om het even.

Tussen dood en leven.

Dat er meer mensen mogen zijn als jij, die iemand voor iemand was. En het verschil maakte. Voor mij, voor Bep, voor Sabrina, voor iedereen.

Een fantastische man

Nico van Leersum

Wat een verschrikkelijk bericht hebben wij gekregen. Wij die met z'n allen in een wereld staan met een vreselijke ziekte die ons 24 uur per dag bezig houdt. Een periode waarin wij niet de gelegenheid krijgen om met de normale dingen van de dag bezig te zijn. De aandacht voor elkaar wordt ons ontfutseld door al het gebeuren om ons heen. Geen mens denkt eraan dat er ook nog iets anders kan gebeuren dan dat het iets met die verschrikkelijke epidemie te maken kan hebben. Tot plots je zaterdagmorgen om half negen een telefoontje van je broer kreeg die je vertelde dat Jos vrijdagavond rond acht uur door een hartstilstand aan het einde van zijn leven is gekomen.

Je moet zelf wel een sterk hart hebben om zo'n bericht te verwerken. Het besef dat hij voorgoed uit je leven is gerukt is dan nog niet te bevatten. Het enorme verdriet dat voor Bep en Sabrina is komen bovendrijven voert de boventoon in je gedachten. Wat moet dit voor jullie een enorme klap zijn. Een die je tot nu toe vast en zeker niet onder woorden kan brengen. Zo iemand die zonder dat het aan jullie is gevraagd uit jullie leven is verdwenen.

Een man die wij hebben leren kennen na een zware periode in jouw leven Bep. Een man die voor jou geboren is. Onze lieve heer moet gedacht hebben, wat ik haar allemaal heb aangedaan daar moet een behoorlijke vergoeding voor komen. En zo liet hij Jos in jouw leven verschijnen. Nou hij was met recht de hoofdprijs.

Wat een fantastische man, vader en opa van kleinkinderen. Ja zelfs een achterkleinkind. Een machtige zwager, die wij nooit hoorden klagen. Een man die ontzettend betrokken was bij zijn gezin, daar durf ik mijn hand voor in het vuur te steken. Een man die erg lief is geweest voor zijn vrouw en kinderen. Dat laatste noem ik speciaal omdat hij zich heel veel heeft ingespannen om het wel en wee van je andere kind. Hij was ook enorm geïnteresseerd in anderen. Vooral bij de

jongelui in onze familie. Hij was erg begaan bij het wel en wee van eenieder en voelde als geen ander waar en wanneer hij hulp kon bieden. Zowel geestelijk als maatschappelijk een grote steun. Natuurlijk Bep deed hij dat met jouw toestemming. Jullie waren één Team.

Jos had veel mooie eigenschappen zoals het intens genieten van een boek dat hij dan daarna rustig kon weggeven om een ander aan het lezen te krijgen. Hij hield veel van wandelen, kon genieten van de natuur en was een gezellige gast bij je in huis. Ook kon hij verschrikkelijk lachen om een goede mop en hield van een goede film. Jos was een man die ook zeer verbonden was bij de Broeders waar hij jaren zijn kennis en liefde aan gegeven heeft en veel lief en leed mee heeft gedeeld. Ook heeft hij zich daar sterk ingezet met de ervaringen die hij tijdens zijn schoolloopbaan heeft opgedaan.

Ook een sterke kant van Jos was het vieren van zijn verjaardag. Verbondenheid was een groot goed in zijn gedachten. Na het gezellig bij elkaar zijn nam hij dan stevast afscheid met een ieder een fijne kerst en een zalig nieuwjaar te wensen. Dit gaan wij enorm missen, Jos!

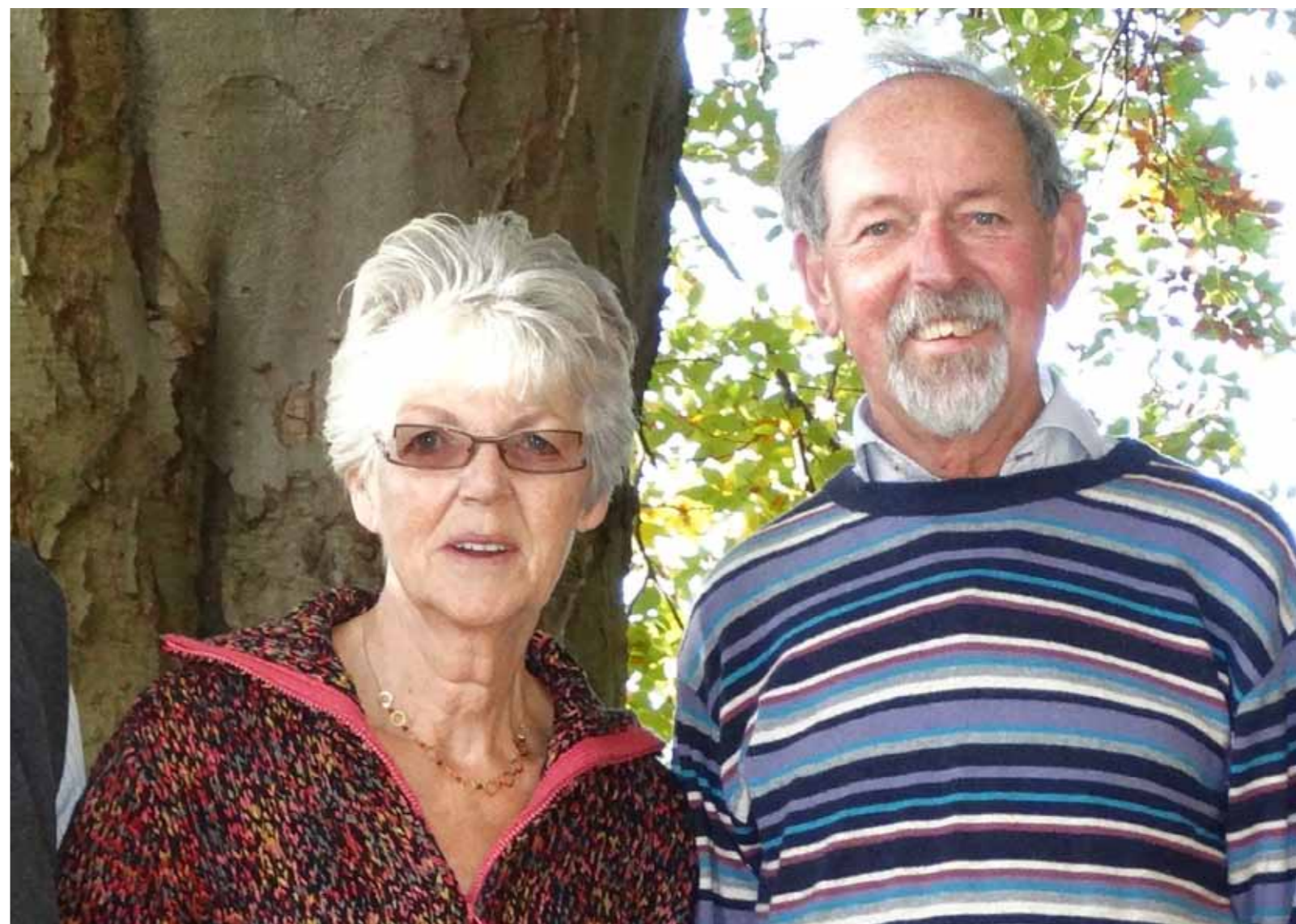
Weet je Bep: toen wij het aan Valerie vertelden zei ze meteen "maar hij is nog niet klaar, hij zou nog zo veel willen" en daarmee sloeg zij de spijker op z'n kop.

Tot slot: lieve Sabrina, wij weten hoeveel verdriet je nu hebt en hoe erg je Jos gaat missen. Maar we weten ook dat jij veel aan hem terug zal denken met jouw lieve lach naar hem. Omdat je ook weet dat hij zo intens kon genieten van alle mooie dingen die jullie samen beleefd hebben en dat heeft hij wel verdiend. Heel veel sterkte, en als wij jou ergens mee kunnen helpen dan app of bel je ons maar, want we zullen altijd voor je klaar staan.

Dit verhaaltje heb ik een beetje in de ik-vorm geschreven maar met de gedachte dat mijn zussen, broers, schoonzussen en zwagers er precies ook zo over zouden denken. Natuurlijk denk ik morgen, ik had dit of dat nog kunnen vertellen, maar ik weet ook zeker dat hetgeen je vergeten bent te vertellen het langst bij de mens blijft hangen.

En Jos, ik heb voor jou ook een gedichtje gemaakt, eentje dat jou zo typeert:

*Er was een man
Die via een duinpan
Elke dag naar de zee toe liep
En als hij dan in het water stond riep
Hé, wat heerlijk is dit toch weer
Het mogen genieten van de zee, keer op keer
Dan nam hij een sprong
En voelde zich telkens weer jong
Na een stief kwartiertje
Eindigde weer zijn pleziertje
Dan kleedde hij zich aan
Om terug over het duinpad te gaan
Dit was voor hem zo essentieel
Het was jaren zijn dagelijks ritueel
Wie weet of hij zijn zegeningen telde
Misschien was het de zee die hem dat vertelde.*

Zoeker, ziener

Frans Wils

Jos van Eijden, een zoeker, een ziener.
Een zoeker naar liefde, een ziener op de weg
van ons leven.

Vorige maand hadden wij in de kapel van het
Stadsklooster een viering, voorbereid door Jos.
Ik koester de teksten voor deze viering als een
geestelijk testament van Jos. Als opening had
Jos – niet verrassend – een lied van Huub Oos-
terhuis:

*Dit huis is een huis waar de deur openstaat,
waar zoekers en zieners, genood of gekomen,
hun harten verwarmen,
van toekomst gaan dromen*

De deuren van kerk en klooster openzetten,
dáár was Jos naar op zoek. En letterlijk stond
hij vele malen aan de poort om bezoekers van
het klooster te ontvangen en wegwijs te maken.
Tijdens de kerststallenexpositie, de ‘Wereldreis
door eigen stad’, de Open Monumentendagen,
de open kloosterdagen. Hij vertelde zijn verhaal
over de broeders, sinds 1861 in Den Haag. Als
historicus kon Jos dit als geen ander.

Jos werd broeder in 1964, de tijd van het twee-
de Vaticaans Concilie, de tijd van het ‘aggiornamento’.
De kerk wilde de ramen openzetten
voor de frisse lucht van buiten. De zestiger ja-
ren waren een bevrijdingstijd, zowel in de maat-
schappij als in de kerk. In het klooster was er
eigenlijk een dubbele bevrijding: de knellende
banden van samenleving én van klooster wer-
den verbroken.

Dat leidde er ook toe dat heel veel broeders ook
letterlijk de deuren gingen openzetten en het
klooster verlieten. Jos legde zijn eerste gelof-
ten af samen met 20 andere jongemannen. Van
deze 21 broeders hadden er na 7 jaar al weer 17
de FIC verlaten.

Maar Jos bleef zijn geluk zoeken bij de broeders.
In 1968 kwam hij naar Den Haag en ging wo-
nen in ons tweede klooster in de Noorderbeek-
dwarsstraat. In de regel van de broeders lezen

we met Jos: “Gestuwd door zijn Geest willen wij
evenals de eerste christenen ‘één van hart en
ziel’ zijn, gemeenschap vormen. En ook buiten
eigen kring gemeenschap helpen opbouwen.”

In 1970 verlieten Jos en zeven anderen het grote
klooster en gingen in een pastorie in de Brandt-
straat wonen. Om daar buiten eigen kring ge-
meenschap te helpen opbouwen. Van die groep
zijn hier nog aanwezig: Wim Brands, Gerard
Langelaan en Frans Wils. Voortdurend waren wij
daar op velerlei wijzen op zoek naar gemeen-
schap, of anders en beter gezegd: op zoek naar
liefde.

Voor Jos was dat een mooie weg – die wel
steeds moeizamer werd. In 1983 nam Jos het
zware besluit om de congregatie te verlaten en
te trouwen. Hij hoopte zo in het huwelijk te vin-
den wat onze regel aanbood: “Elkaar willen be-
grijpen. Elkaar waarderen, bemoedigen, bezie-
len. Telkens weer bereid zijn elkaar te vergeven.”
Het was nog niet zo eenvoudig om de juiste
vrouw te vinden. Maar er kwam een engel, eerst
in de gedaante van Lex Weiler, toen nog broeder
Valerius genaamd. Zijn levensopdracht was het
om mensen bij elkaar te brengen. Op zijn eigen,
unieke wijze liet hij Jos en Bep ontdekken wat zij
voor elkaar konden zijn.

Jos had vele talenten. Hij deelde die met velen.
Hij werd een dienstbare ziener. Voor het bestuur
van de FIC, voor de geassocieerde leden, voor
het Bestuur van De Beyart, voor de broeders
van het Stadsklooster, voor de Haagse Domini-
cus, voor de familie, voor de scrabbleclub, voor
..., voor Bep en Sabrina. Voor jou en mij.

Elk jaar stuurde hij ons met Nieuwjaar een bood-
schap met visie. Die van dit jaar wordt nog eens
herhaald op de rouwkaart:

**Zij bestaan: engelen van mensen.
Mensen in wie je soms,
altijd plotseling en meestal kortstondig,
aanschouwt dat het kan,
je angst overwinnen**

Wij zijn allemaal op zoek naar zo’n engel.
En soms zien we die in elkaar.

Jos, dank je wel.

Nederlands kapittel

Familieman

Ontmoeting in het Stadsklooster

Bezinning op de Scharck

